

lut no poden col·locar-se si volen respectar les normes sindicals, no hi ha dret a continuar.

Això els companys de l'Assemblea em semblava que ho veien tots ben clar.

Però pocs es fixarien segurament, que en un document oficial de la mateixa Assemblea i avallat amb la signatura del Consell, s'aplica el mateix criteri del company Sors, qualificant d'interessos legítims els adquirits pels companys en la intervenció de les societats d'assegurances de malalties, que en deiem abans, i que ara no sé per què en diem d'assegurances sobre la salut, si no és per snobisme, per l'afany de crear noms nous, igual que el d'analissíleg, quan tenim el nom tan ben aplicat com el d'analista (1).

Veiem-ho això d'aquests drets legítims. Crec que no m'hauré d'esforçar a demostrar, ja que crec a tothom convençut, que el pitjor mal que es podia presentar a la professió, comparable a un cranc, és el mutualisme, tal com s'ha desenvol·lat entre nosaltres en aquests últims anys, i d'una manera molt més especial aquelles mútues o millor dit, societats d'assegurances organitzades per metges, i anunciades descaradament pertot i en totes formes, oferint els serveis a baix preu.

Dons bé, distingim: si tenim en compte els interessos dels directors, són sindicalment d'una il·legitimitat absoluta, ja que han estat adquirits rebentant la feina i en competència il·legítima sindicalment amb tots els companys.

I dic sindicalment, pel que he dit abans, perquè en el Sindicat s'han d'harmonitzar els inter-

essos de tots. Solament podrien considerar-se legítims, admetent una absoluta llibertat de treball, però tots sabem que el principi d'economia lliberal de l'oferta i la demanda, ja s'ha desacreditat i ha estat rebutjat per tots, i sobretot que és diametralment oposat a l'esperit del Sindicat.

Si al dir interessos legítims, ens referim als dels metges, podríem dir obrers, als assalariats de les dites societats, tampoc podem aplicar-los-hi aquest qualificatiu, ja que la base és il·legítima; tot el més que se'ls poden considerar, és relativament respectables, per aquells que n'han fet una manera de viure, i fins que se'ls hi hagi trobat una compensació. I aquesta compensació ja està establerta en principi, en les normes aprovades fa temps pel Sindicat; sols falta portar-les a la pràctica.

És fortament xocant la presència de criteris tan oposats en assumptes tan similars, essent així que si alguna tolerància hi hagués d'haver, en seria més digne sens dubte, el primer cas, ja que aquells interessos probablement són anteriors al Sindicat, i si no ho són aquells ho seran molts altres similars, són d'una transcendència molt més limitada, i, de moment, el seu respecte sembla necessari a la vida de l'interessat, mentre que la creació dels últims és posterior a la del Sindicat, d'una transcendència molt més àmplia per no dir basal, i, pel que es refereix als directors, sols serveix per a fer-se, segons es diu, uns ingressos fabulosos, mentre als subalterns se'ls paga amb un plat de llenties.

Respecte de les causes d'aquesta disparitat de criteri, el seu interessant estudi ens allargaria molt aquest treball, que ja ho és massa. Això serà si per cas, ajudant Déu, objecte d'un altre article, si veig que hi ha interès per aquests assumptes.

(1) Analissíleg, en rigor no expressa el que se li vol fer dir, ja que etimològicament el *leg* final ve de *logos* (paraula, discurs, estudi, tractat); en canvi, *analista*, paraula ben viva, ben corrent i ben legítima vol dir el que anàlisis, que és el concepte que volem expressar amb l'altra.